

Add kegyelmedet, mely a Keresztre Feszített sebeiből forrásozik - Via Crucis a Szent Péter téren | VIDEÓ

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

1 / 40 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/add-kegyelmedet-mely-a-keresztre-feszített-sebeibol-forrasozik-via-crucis-a-szent-peter-teren/> internetes címről származik. A cikket 2021-05-18 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

A nagypéntek esti keresztút állomásait a Colosseum helyett a Szent Péter-bazilikában járják végig idén Ferenc pápa vezetésével. Az elmélkedéseket a padovai Due Palazzi börtön és javítóintézet börtönlelkészségének tagjai írták. A Via Crucist 21 órától a Duna World csatornán élőben közvetítik. A keresztút szövegét nagypéntek reggel a Vatikán közreadta, magyar fordítása az alábbiakban olvasható.

Bevezetés

A keresztút idei elmélkedéseit a padovai Due Palazzi fegyház lelkészsége készítette elő. Ferenc pápa felkérésére tizennégyen elmélkedtek el a mi Urunk, Jézus Krisztus kínszenvedéséről, saját életükre alkalmazva azt. Öten közülük fogvatartottak; egy család gyilkosság miatt veszítette el egyik tagját; egyikük életfogytiglani börtönbüntetésre ítélt férfi leánya; van közöttük egy nevelőtiszt, egy fegyőr, egy fogvatartott édesanyja, egy börtönrendőrségi tiszt, valamint egy pap, akit vád alá helyeztek, majd nyolc évnyi peres eljárás után teljesen és végérvényesen felmentettek minden vádpont alól.

Amikor most Krisztus keresztútját a börtönök világában mozgó emberek karcos hangján kísérik végig, alkalmunk nyílik arra, hogy részeseivé váljunk az Élet és a Halál közötti kivételes párharcnak, és felfedezzük: a jó szövetszállai

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

2 / 40 oldal | © Katolikus.ma

elkerülhetetlenül összetalálkoznak a rosszíval. Amikor a rácsok mögül szemléli valaki a Kálváriát, akkor elhiszi: pár pillanat alatt lepereghet s átalakulhat egy egész élet, ahogyan ez a jobb latorral is megtörtént. Elég, ha igazsággal töltjük meg ezeket a pillanatok: az elkövetett vétek fölött érzett megbánással; a meggyőződéssel, miszerint a halál nem örökre szól; a bizonyossággal, melynek értelmében Jézus az az ártatlan ember, akit igazságtalanul ítélték el és nevettek ki. Minden lehetséges annak, aki hisz, mivel a börtönök sötétjében is visszhangzik a reményteljes üzenet: „Istennél semmi sem lehetetlen” (Lk 1,37). Az ember, aki képes volt a legborzalmasabb bűnt is elkövetni, a legváratlanabb feltámadás főszereplőjévé válhat - ha akad valaki, aki megfogja a kezét. Biztosak lehetünk benne: még amikor a rosszról vagy a szenvedésről beszélünk, akkor is maradhat hely a megváltás számára; a rossz közepette is felismerhetjük a jó dinamizmusát, és teret nyithatunk előtte (vö. *A Szentatya üzenete a tömegtájékoztatás világnapjára*, 2020). Ily módon a Via Crucis átalakul *Via Lucis*-szá [a keresztút az öröm útjává].

A Marco Pozza börtönlelkész és Tatiana Mario önkéntes által összegyűjtött szövegeket egyes szám első személyben írták meg a szerzőik, de úgy döntöttek, nem tüntetik fel a neveiket: az elmélkedésben részt vevők azt szerették volna, hogy világszerte mindazok, akik ugyanilyen helyzetben vannak, „kölsön

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

3 / 40 oldal | © Katolikus.ma

vehessék” a hangjukat. Ma este, a börtönök csöndjében, egyetlen ember hangja mindannyiunk hangjává lesz.

Könyörögjünk!

*Istenünk, mindenható Atyánk,
aki Jézus Krisztusban, a te Fiadban
magadra vállaltad az emberiség sebeit és szenvedését,
ma a jobb latorral együtt merészelek hozzád könyörögni:
„Emlékezz meg rólam!”*

*Itt vagyok, csakis Teelőtted, ennek a börtönnek a sötétjében,
szegényen, meztelenül, éhesen és megvetetten,
és arra kérlek, öntséd sebeimre
a megbocsátás s a vigasztalás olaját,
és a szívet megerősítő testvériség borát.*

*Gyógyíts engem kegyelmeddel,
és taníts meg remélni a reménytelenség idején.*

*Uram és Istenem, hiszek,
segíts a hitetlenségemen!*

*Kérlek, irgalmas Atyám, továbbra is bízz bennem,
és adj nekem mindig egy új lehetőséget,*

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

4 / 40 oldal | © Katolikus.ma

*végtelen szeretettedben ölelj át engem!
Segítséggeddel és a Szentlélek ajándéka által
én is képes leszek felismerni és szolgálni Téged
testvéreimben.*

Ámen.

* * *

ELMÉLKEDÉSEK ÉS IMÁDSÁGOK

A padovai Due Palazzi fegyház lelkészsége által összegyűjtött szövegeket a következők készítették:

I. egy életfogytiglani börtönbüntetésre ítélt

II. két szülő, akiknek meggyilkolták a lányát

III. egy fogvatartott

IV. egy fogvatartott édesanyja

V. egy fogvatartott

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

5 / 40 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/add-kegyelmedet-mely-a-keresztre-feszített-sebeibol-forrasozik-via-crucis-a-szent-peter-teren/> internetes címről származik. A cikket 2021-05-18 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

VI. *egy plébániai katekéta*

VII. *egy fogvatartott*

VIII. *egy életfogytiglani börtönbüntetésre ítélt férfi lánya*

IX. *egy fogvatartott*

X. *egy nevelőtiszt*

XI. *egy megvádolt, majd felmentett pap*

XII. *egy fegyőr*

XIII. *egy önkéntes*

XIV. *a börtönrendőrség egy tisztje*

*

I. állomás: Halálra ítélik Jézust

(egy életfogytiglani börtönbüntetésre ítélt személy elmélkedése)

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

6 / 40 oldal | © Katolikus.ma

Pilátus ismét hozzájuk fordult, mert szabadon akarta bocsátani Jézust. De tovább ordítottak: „Keresztre! Keresztre vele!” Harmadszor is megkérdezte: „De hát mi rosszat tett? Semmi vétket nem találok, amiért halálra kellene ítélnem. Megfenyítem és szabadon bocsátom.” De azok nem tágítottak, hanem egyre elszántabban, egyre hangosabban üvöltöttek, hogy feszítse keresztre. Erre Pilátus úgy határozott, hogy enged követelésüknek. Szabadon engedte hát kérésükre azt, aki lázadás és gyilkosság miatt került börtönbe, Jézust meg kiszolgáltatta nekik akaratak szerint. (Lk 23,20-25)

A bíróságokon, az újságokban hányszor felzúg ez a kiáltás: „Keresztre! Keresztre vele!” Ezt kiáltozták velem kapcsolatban is: édesapámmal együtt életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték. Akkor kezdődött a keresztre feszítem, amikor kisgyermek voltam: ha visszagondolok erre az időre, látom magamat, ahogy besúfolódom a kisbuszba, ami az iskolába vitt. Dadogásom miatt kiközösítettek, nem voltak barátaim. Már kiskoromban elkezdtem dolgozni, nem tanulhattam tovább: a tudatlanság csak még naivabbá tett. Az erősebbek zaklatása elrabolta a gyerekkor fényeit ettől a '70-es évek Calabriájában született gyerektől. Inkább Barabásra, és nem Jézusra hasonlítok, ám a leggyötrőbb ítéletet mégis a lelkiismeretem mondja ki fölöttem: éjjelente kinyitom a szemeimet, és kétségbeesetten keresek valamiféle fényt, ami megvilágosíthatná a történetemet.

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

7 / 40 oldal | © Katolikus.ma

Amikor bezárva vagyok a cellában, újra meg újra elolvasom Krisztus szenvedéstörténetét, és sírásban török ki: huszonkilenc évnyi börtön után még mindig képes vagyok sírni, múltbeli történetem, az elkövetett rossz miatt szégyenkezni. Egy személyben Barabásnak, Péternek és Júdásnak érzem magam. Viszolygást érzek a múlt miatt, még ha tudom is, hogy ez az én történetem. Évekig éltem szigorított fegyházban [a 41-bis törvényi rendelkezés értelmében], édesapám pedig ugyanilyen körülmények között halt meg. Éjszakánként sokszor hallottam, hogy sír a cellában. Próbálta titokban tenni, de én mégis észrevettem. Mindkettőnkre mélységes sötétség borult. Ebben a nem-életben azonban folyton kerestem valamit, ami az életet jelenthetné: különös kimondani, de a börtön jelentette a megmenekülésemet. Ha valakinek a szemében még mindig Barabás vagyok, nem haragszom meg érte: szívem mélyén megértem, hogy az az ártatlan Ember, akit hozzám hasonlóan elítéltek, azért jött, hogy megkeressen a börtönben, és megtanítsa az életre.

Úr Jézus, a hangos kiáltások elvonják a figyelmünket, mégis észreveszünk téged a tömeg közepén, amely ezt ordítja: keresztre kell feszíteni téged; és talán mi magunk is ott vagyunk a kiáltozók között, nem is sejtve, micsoda rosszra lehetünk képesek. Celláinkból imádkozni szeretnénk Atyádhoz mindazokért, akiket Hozzád hasonlóan halálra ítélték, és mindazokért, akik még mindig helyetted szeretnék

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

8 / 40 oldal | © Katolikus.ma

kimondani a legvégső ítéletet.

Könyörögjünk!

Istenünk, az élet barátja, aki a kiengesztelődésben mindig új lehetőséget kínálsz arra, hogy megízleljük végtelen irgalmasságodat, kérünk Téged, önts szívéinkbe a bölcsesség ajándékát, hogy minden embert Szentlelked templomának tekintsünk, és tiszteletben tartsuk sérthetetlen méltóságukat! Krisztus, a mi Urunk által.

Ámen.

*

II. állomás: Jézus vállalára veszi a keresztet

(Két szülő elmélkedése, akiknek megölték a lányát)

A katonák bekísérték a palota belsejébe, a pretoriumba, és egybehívták az egész helyőrséget. Bíborba öltöztették, tövisből font koszorút tettek a fejére, és így köszöntötték: „Üdvözlégy, zsidók királya!” A fejét náddal verték, leköpdösték és gúnyból térdet hajtva hódoltak előtte. Azután, hogy így kigúnyolták, levették róla a bíbort és a saját ruháját adták rá. (Mk 15,16-20)

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

9 / 40 oldal | © Katolikus.ma

Azon a rettenetes nyáron szülői életünk együtt halt meg a két lányunkkal. Az egyikük a legkedvesebb barátnőjével együtt esett egy kegyetlen ember erőszakjának az áldozatául; a másikuk bár csodálatos módon túlélte a támadást, azóta soha többé nem mosolygott. Áldozatos életet éltünk: dolgoztunk, szolgáltuk a családukat. Arra tanítottuk a gyermekeinket, hogy tiszteljék egymást, és tartsák értékesnek a szegényebbek szolgálatát. Gyakran megkérdezzük magunktól: „Miért épp velünk történt meg ez a borzalom?” Nem lelünk békét. Mindig is hittünk az igazságszolgáltatásban, ám még ez sem volt képes enyhíteni legmélyebb sebeink fájdalmát: mindörökre szenvedésre lettünk ítélve.

Az idő nem könnyítette meg a kereszt súlyát, amelyet a vállainkra helyeztek: nem tudjuk elfelejteni azt, aki ma már nincs velünk. Idősek vagyunk, egyre védtelenebbek, s a létező legrosszabb fájdalom áldozatai: túléltek egy leányunk halálát.

Nehéz megmondani, miként, de amikor eluralkodik rajtunk a legnagyobb kétségbeesés, az Úr különféle módokon ellátogat hozzánk, és megajándékoz a házastársi szeretet kegyelmével, hogy így – még ha fáradságosan is – támaszt tudjunk nyújtani egymásnak. Meghív arra, hogy nyitva tartsuk a házunk ajtaját a leggyöngébb, a reményvesztett előtt, befogadva a kopogtatót, még ha csak egy tányér levesre is. A szeretet lett számunkra a legfőbb törvény, ez a

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

10 / 40 oldal | © Katolikus.ma

megmenekülésünk útja: nem akarjuk megadni magunkat a rossznak. Isten szeretete valóban képes újjászülni az életet, mivel az ő Fia, Jézus már előttünk megtapasztalta az emberi fájdalmat, s emiatt képes a valódi együttérzésre.

Úr Jézus, annyira fáj, hogy megverve, kinevetve, lemeztelenítve látunk Téged. Az embertelen kegyetlenség ártatlan áldozata vagy. Ezen a fájdalmas éjszakán könyörögve fordulunk Atyádhoz, hogy rábízzuk mindazokat, akik az erőszak és a gonoszság áldozataivá lettek.

Könyörögjünk!

Istenünk, igazságosságunk és megváltásunk, aki nekünk ajándékoztad egyetlen Fiadat, megdicsőítve őt a Kereszt trónusán, önts szívéinkbe reménységedet, hogy felismerjük jelenlétedet életünk sötét pillanataiban. Vigasztalj meg minket minden szenvedésben, és légy támaszunk a próbatételek idején, míg várjuk Országod eljövetelét! Krisztus, a mi Urunk által.

Ámen.

*

III. állomás: Jézus először esik el a kereszttel

(Egy fogvatartott elmélkedése)

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

11 / 40 oldal | © Katolikus.ma

Bár a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmaink nehezettek rá, mégis (Istentől) megvertnek néztük, olyannak, akire lesújtott az Isten, és akit megalázott. Igen, a mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze; a mi békességünkért érte utol a büntetés, az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást. Mi mindnyájan, mint a juhok, tévelyegtünk, ki-ki a maga útjára tért, és az Úr mégis az ő vállára rakta mindnyájunk gonoszságát. (Iz 53,4-6)

Az volt az első alkalom, hogy elbuktam, ám számomra ez mégis a halált jelentette: kioltottam egy ember életét. Elég volt egy nap, hogy hátrahagyjam a kifogástalan életemet, és végbevigyek egy olyan tettek, amely magában hordozza az összes parancs megszegését. Úgy érzem, én vagyok a Krisztust kérlelő lator kortárs változata: „Emlékezz meg rólam!” Nem csak azt gondolom, hogy megbánta a tettét, de azt is, hogy tudatosult benne: tévútra lépett. Emlékszem gyerekkoromból a rideg és ellenséges közegre, amelyben felnőttem: elég volt, ha ráakadtak a másik valamiféle gyöngeségére, és rögtön a szórakozás céltáblává tették őt. Kerestem őszinte barátokat, szerettem volna, hogy úgy fogadjanak el, ahogy vagyok, de nem sikerült. Szenvedést ébresztett bennem a mások boldogsága, éreztem, hogy faágat dugtak a kerekem küllői közé, folyton áldozatokat kértek tőlem, és elvárták a szabályok betartását: úgy éreztem, mindenki számára idegen vagyok, és mindenáron revansot akartam venni.

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

12 / 40 oldal | © Katolikus.ma

Nem vettem észre, hogy a rossz apránként növekedett bennem. Végül egy este ütött a sötétségem órája: egyetlen pillanat alatt, lavinaként elszabadult az életem során elszenvedett összes igazságtalanság emléke. A düh kiölte belőlem a kedvességet, és összemérhetetlenül nagyobb bűnt követtem el mindannál, mint amit addig elszenvedtem. A börtönben aztán a többiek sértegetései átalakultak az önmagam irányában érzett megvetéssé: kevés választott el a végtől, elértem a határait. A családomat is a szakadékba löktem: énmiattam elvesztették a vezetéknevüket, a becsületüket, nem voltak más, csak a gyilkos családja. Nem keresek mentő vagy enyhítő körülményeket, az utolsó napig le fogom tölteni a büntetésemet, mert a börtönben olyan emberekre találtam, amik visszaadták az elvesztett bizalmamat.

Az volt az első bukásom, hogy azt gondoltam: nincsen jószág a világban. A második esésem a gyilkosság lett. Szinte olyan volt ez, mint egy következmény: hiszen belülről már halott voltam.

Úr Jézus, te is a földre zuhanva végezted. Az első esés talán a legdurvább, mert ilyenkor még új minden: erős az ütés, és győz az elveszettség érzése. Atyádra bízunk mindazokat, akiket börtönbe zárnak a saját kizárólagos érveik, és képtelenek beismerni a bűnöket, amelyeket elkövettek.

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

13 / 40 oldal | © Katolikus.ma

Könyörögjünk!

Istenünk, aki felemelted az embert az eséséből, kérünk Téged: jöjj, segíts gyöngeségünkön, adj nekünk látó szemet, hogy szemlélhessük szeretetednek a mindennapjainkban elejtett jeleit. Krisztus, a mi Urunk által.

Ámen.

*

IV. állomás: Jézus édesanyjával találkozik

(Egy fogvatartott édesanyjának az elmélkedése)

Jézus keresztje alatt ott állt anyja, anyjának nővére, Mária, aki Kleofás felesége volt és Mária Magdolna. Amikor Jézus látta, hogy ott áll az anyja és szeretett tanítványa, így szólt anyjához: „Asszony, nézd, a fiad!” Aztán a tanítványhoz fordult: „Nézd, az anyád!” Attól az órától fogva házába fogadta a tanítvány. (Jn 19,25-27)

Egyetlen egy perce sem kísértett meg a gondolat, hogy magára hagyom a fiamat, amikor lesújtott rá az ítélet. A letartóztatás napján megváltozott az életünk: vele együtt az egész család börtönbe vonult. A közvélemény ítélete még ma sem enyhült meg, olyan, mint egy kielezett penge: a ránk mutogató ujjak csak még

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

14 / 40 oldal | © Katolikus.ma

nehezebbé teszik a szenvedést, amelyet már úgyis a szívünkben hordozunk. A napok múltával csak tovább szaporodnak a sebek, olykor már a lélegzetünk is elakad.

Ilyenkor megérezem a Szűzanya közelségét: segít, hogy ne törjön össze a kétségbeesés, hogy el tudjam viselni a gonoszkodásokat. Őrá bízom a fiamat: csakis Máriára bízhatom a félelmeimet, hisz tudom, ő is átélte ezeket, amikor felment a Kálvária hegyére. Szíve mélyén tudta, hogy Fia nem fog elmenekülni az ember gonzsága elől, ám mégsem hagyta őt magára. Ott állt, osztozott a szenvedésében, jelenlétével a társa lett. Úgy képzelem, hogy Jézus felemelte a fejét, és tekintete találkozott Mária szeretetteljes szemeivel, és soha nem érezte egyedül magát.

Én is ezt akarom tenni. Magamra vállaltam a fiam bűneinek a terhét, a saját felelősségemért is bocsánatot kértem. Könyörögve kérem önmagam számára azt az irgalmat, amit csak egy édesanya érezhet át igazán: hogy fiam a büntetése letöltése után visszatérhessen az életbe. Szüntelenül imádkozom érte, hogy nap nap után más emberré válhasson, aki képes újra szeretni önmagát és a többieket.

Úr Jézus, a hosszú keresztúton talán édesanyáddal való találkozásod a leginkább megindító és fájdalmas pillanat. Kettőtök tekintetébe helyezzük azokat a

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

15 / 40 oldal | © Katolikus.ma

családtagokat és barátokat, akik gyötrődve és tehetetlenül kísérik nyomon szeretteik sorsát.

Könyörögjünk!

Mária, Isten és az Egyház anyja, Fiad hűséges tanítványa, hozzád fordulunk, hogy figyelmes tekintetedre és anyai szíved oltalmára bízunk az emberiség kiáltását, amely sóhajtozva és gyötrődve várja a napot, amikor minden könnyet letörölnék az arcainkról. Krisztus, a mi Urunk által.

Ámen.

*

V. állomás: Cirenei Simon segít Jézusnak a keresztet hordozni

(Egy fogvatartott elmélkedése)

Ahogy elvezették, megállítottak egy cirenei embert, Simont, aki éppen a mezőről tartott hazafelé. Vállára adták a keresztet, hogy vigye Jézus után. (Lk 23,26)

Foglalkozásom révén gyermekek nemzedékeinek segítettem abban, hogy egyenes gerinccel járjanak. Egyik napról a másikra a földre zuhantam. Olyan volt, mintha kettétörték volna a gerincemet: munkám egy szégyenteljes elítélés támpontjává

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

16 / 40 oldal | © Katolikus.ma

vált. Börtönbe kerültem: a börtön pedig belépett az otthonom ajtaján. Olyan lettem a városban, mint egy kivert kutya: elvesztettem a nevemet, most azzal a bünténnyel neveznek meg, amellyel az igazságszolgáltatás vádol. Többé már nem vagyok ura az életemnek. Ha erre gondolok, eszembe jut a szakadt cipőjű, elázott lábú, használt ruhákban járó gyerek: sok-sok idővel ezelőtt én voltam ez a gyermek. Aztán egy napon letartóztattak: három férfi jött egyenruhában, minden egy merev forgatókönyv szerint zajlott le. Az engem elnyelő börtön betonjába oldódva élek.

Nehéz a kereszttel, amelyet a vállaimra raktak. Az idő múltával megtanultam együtt élni vele, a szemébe nézni, a nevén nevezni: éjszakák telnek el azzal, hogy társaságot nyújtunk egymásnak. Mindenki ismeri a börtön Cirenei Simonjait: ez az önkéntesek második neve, akik feljönnek erre a kálváriára, hogy segítsenek hordozni a kereszttel. Olyan emberek ők, akik visszautasítják a falka törvényét, és a lelkiismeretükre hallgatnak. Cirenei Simon az én cellatársam is: az első, börtönben töltött éjszakámon ismertem meg őt. Olyan ember volt, aki évekig élt egy padon, szeretet és jövedelem nélkül. Az egyetlen gazdagságát egy csomag briós jelentette. Nagyon édesszájú volt, de ragaszkodott hozzá, hogy elvigyem azt a feleségemnek, amikor először jött látogatóba hozzám: a feleségem könnyekben tört ki, annyira váratlan és figyelmes volt ez a gesztus.

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

17 / 40 oldal | © Katolikus.ma

A börtönben öregszem meg: arról álmodom, hogy egy nap újra bízni tudok majd az emberekben.

Hogy az öröm Cirenei Simonjává válok valaki számára.

Úr Jézus, úgy akartad, hogy születésedtől kezdve egészen a keresztedet hordozó ismeretlennel való találkozásig szükséged legyen a segítségünkre. Cirenei Simonhoz hasonlóan mi is testvéreink felebarátaivá akarunk válni, együttműködve az Atya irgalmasságával, hogy így enyhítsük a rossz igáján, amely rájuk nehezedik.

Könyörögjünk!

Istenünk, a szegények oltalmazója és a szenvedők támasza, állíts talpra minket jelenléteddel és segíts hordozni minden áldott nap szeretetparancsod édes igáját! Krisztus, a mi Urunk által.

Ámen.

*

VI. állomás: Veronika kendőt nyújt Jézusnak

(Egy plébániai katekéta elmélkedése)

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

18 / 40 oldal | © Katolikus.ma

Szívem ezt sugallta:

„Keresd tekintetét!”

Uram, a te arcodat akarom keresni.

Ne rejtse el előlem arcodat,

ne taszítsd el szolgálodat haraggal!

Te vagy oltalmazóm, ne utasíts vissza,

Istenem, megmentőm,

ne hagyd el végképp! (Zsolt 27,8-9)

Katekétaként rengeteg könnyet szárítok fel azáltal, hogy engedem kicsordulni azokat: nem szabad gátat emelni a meggyötört szív sírása elé. Sokszor találkozom olyan reményvesztett emberekkel, akik a börtön sötétjében választ keresnek a számukra végtelennek tűnő rossz kérdésére. Ezek a könnyek a vereség és a magány, a lelkiismeret-furdalás és a meg nem értés illatát árasztják. Sokszor a magam helyére képelem Jézust a börtönben: Ő hogyan szárítaná fel a könnyeket? Hogyan oldana ezeknek az embereknek a szorongását, akik nem találnak kivezető utat abból, amivé az tette őket, hogy engedtek a rossznak?

Igen nehéz feladat válaszra lelteni, és ez a felelet sokszor felfoghatatlan a mi kicsiny és korlátozott emberi gondolkodásunk számára. Krisztus azonban javasolt nekem egy utat: szemléljem ezeket a szenvedéstől eltorzult arcokat, és ne féljek tőlük!

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

19 / 40 oldal | © Katolikus.ma

Arra kért, hogy maradjak itt, mellettük, tartsam tiszteletben a csöndjüket, hallgassam meg a fájdalmukat, próbáljunk túllátni az előítéleteken. Épp úgy, ahogyan Krisztus is szeretetteljes szemekkel néz a mi törékenységeinkre és korlátainkra. Mindenkinek, még a bebörtönzötteknek is felkínálja minden nap az új emberré válás lehetőségét. Ez annak a tekintetnek köszönhető, amely nem ítél, hanem életet és reményt sugároz.

Ily módon a kiontott könnyek olyan szépség magvetésévé válhatnak, amelyet akár még csak elképzelni is nehéz lett volna.

Úr Jézus, Veronika együttérzett veled: egy szenvedő emberrel találkozott, és felfedezte Isten arcát. Az imádságban Atyádra bízunk korunk embereit, akik oly sok testvérük könnyeit szárítják fel.

Könyörögjünk!

Istenünk, valódi fény és a fény forrása, aki a gyöngeségben nyilvánítod ki mindenhatóságodat és szeretet radikalizmusát, véd bele szíveinkbe az arcodat, hogy felismerjünk téged az emberiség szenvedéseiben! Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

*

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

20 / 40 oldal | © Katolikus.ma

VII. állomás: Jézus másodszor esik el a keresztt alatt

(Egy fogvatartott elmélkedése)

Jézus pedig ezt mondta: „Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek.” Ruháján sorsot vetve megosztottak. (Lk 23,34)

Amikor régebben elmentem egy börtön előtt, még az arcomat is elfordítottam: „Én biztos, hogy soha nem végzem odabent” – mondtam magamban. Amikor csak odanéztam, melankólia és a sötétség költözött belém: olyan volt, mintha élő halottak temetője mellett mennék el. Egy nap azonban a testvéremmel együtt én is a rácsok mögött végeztem. És ha ez nem lett volna elég, még az édesapámat és az édesanyámat is magammal hoztam ide. A börtön, ami régen idegen ország volt, most az otthonunkká vált: az egyik cellában mi voltunk, a férfiak, egy másikban pedig az édesanyánk. Néztem őket, és szégyelltem magamat: úgy éreztem, többé nem nevezhetem magam embernek. Az én hibámból fognak börtönben megöregedni.

Kétszer estem a földre. Először akkor, amikor a rossz elvarázsolt, és én engedtem neki: a kábítószer-árusítás az én szememben többet ért, mint az édesapám munkája, aki naponta tíz órán át robotolt görnyedt háttal. Másodszor akkor,

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

21 / 40 oldal | © Katolikus.ma

amikor a családom romba döntése után megkérdeztem magamtól: „Ki vagyok én, hogy Krisztus meghal értem?”. Jézus kiáltását olvasom ki édesanyám szemeiből: „*Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek!*”. Magára vállalta a család összes férfitagjának a szégyenét, hogy megmentse a családukat. Ott van az édesapám arcán is, aki a cellában titokban elveszíti a reményét. Csak most jutottam el odáig, hogy be tudom ismerni: azokban az években nem tudtam, mit csinállok. Most, hogy tudom, Isten segítségével próbálom újraépíteni az életemet. A szüleim adósa vagyok: évekkel ezelőtt elárverezték a legértékesebb dolgainkat, mert nem akarták, hogy az utcán végezzen. Önmagam adósa vagyok: elviselhetetlen a gondolat, hogy továbbra is a rossz uralja az életemet. Ez lett az én keresztutam.

Úr Jézus, újra a földre zuhantál: még nagyobb teherrel nehezedik rád az, hogy hozzátapadtam a rosszhoz, hogy félek: képtelen vagyok jobb emberré válni. Hittel fordulunk Atyádhoz, és kérjük mindazokért, akik még nem tudtak kimenekülni a Sátán hatalma, cselekedeteinek csábítása és ezerarcú kísértései alól.

Könyörögjünk!

Istenünk, aki nem hagysz minket a sötétségben és a halál árnyékában, nyújts támaszt gyöngeségünkben, szabadíts meg minket a rossz láncaitól, és védelmezz meg minket hatalmad pajzsával, hogy örökké énekelhessük irgalmasságodat!

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

22 / 40 oldal | © Katolikus.ma

*Krisztus, a mi Urunk által.
Ámen.*

*

VIII. állomás: Jézus a jeruzsálemi asszonyokkal találkozik

(Egy életfogytiglani börtönbüntetésre ítélt férfi leányának elmélkedése)

*Nagy tömeg követte, asszonyok is, akik jajgattak és sírtak miatta. Jézus hozzájuk fordult: „Jeruzsálem leányai – mondta nekik –, ne engem sirassatok. Inkább magatokat és gyermekeiteket sirassátok, mert jönnek majd napok, amikor azt fogják mondani: Boldogok a meddőők, akik nem szültek, nem szoptattak. Akkor majd unszolni kezdik a hegyeket: Omoljatok ránk! És a dombokat: Takarjatok el!
(Lk 23,27-30)*

Egy elítélt lányaként sokszor tették fel nekem a kérdést: „Ön szereti az édesapját: szokott gondolni arra a fájdalomra, amelyet az apja okozott az áldozatoknak?” Az évek során soha nem vontam ki magam a válaszadás alól: „Igen, lehetetlenség nem gondolnom rá” – felelem. Azután azonban én is kérdezek tőlük valamit: „Gondoltak-e már arra, hogy az apám cselekedeteinek az áldozatai között én voltam az első? Huszonnyolc éve törlesztem az apa nélküli felnövés büntetését.”

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

23 / 40 oldal | © Katolikus.ma

Ennyi éven át éltem haragban, nyugtalanságban, búskomorságban: a hiányát egyre nehezebb elviselni. Déltől északig átutaztam Olaszországot, hogy mellette lehessenek: nem a műemlékeikről, hanem a felkeresett börtöneikről ismerem a városokat. Úgy érzem, olyan vagyok, mint Télemakhosz, amikor az apja, Odüsszeusz keresésére indult: ez az én Giro d'Italiám [olasz kerékpáros körverseny], amelynek börtönök és albérletek az állomásai. Évekkel ezelőtt kiveszett belőlem a szeretet, mivel egy elítélt lánya vagyok. Édesanyám a depresszió áldozata lett, a családnk összeomlott. Nekem kellett a csekély ösztöndíjamból felvállalnom ennek a darabjaira hullott történetnek a terhét. Az élet kényszerített a felnőtt nővé válásra anélkül, hogy kislány lehettem volna. Nálunk otthon minden *keresztút*: az édesapám az egyik halálraítélt. A napon, amikor megházasodtam, arról álmodtam, hogy ott van mellettem: akkor is rám gondolt, sok száz kilométernyi távolságból. „Ilyen az élet!” – ismételve ilyenkor, hogy bátorságot merítsek. Igaz: vannak olyan szülők, akik a szeretettől vezérelve megtanulják, hogyan várják ki a gyermekeik felnőtté válását. Az én esetemben a szeretet azt jelenti, hogy kivárom édesapám hazatértét.

Azokért, akiknek hozzánk hasonlóan kötelességük a remény.

Úr Jézus, a jeruzsálemi asszonyokhoz intézett feddésedet úgy hallgatjuk, mint egy mindannyiunkhoz szóló intést. A megtérésre hívsz, arra, hogy hátrahagyva a

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

24 / 40 oldal | © Katolikus.ma

szentimentális vallásosságot eljussunk az Igébe gyökereztetett hitig. Imádkozunk mindazokért, akiknek el kell viselniük a szégyen terhét, a magukra hagyottság szenvedését, a vágyott jelenlét hiányát. És mindannyiunkért, hogy az atyák vétkei ne hullhassanak vissza a gyermekeikre.

Könyörögjünk!

Istenünk, minden jószág Atyja, aki nem hagyod magukra gyermekeidet a próbatétel óráján, ajándékozd nekünk a kegyelmet, hogy megpihenhessünk szeretetedben, és mindig örvendhessünk jelenléted vigaszának! Krisztus, a mi Urunk által.

Ámen.

*

IX. állomás: Jézus harmadszor esik el a kereszttel alatt

(Egy fogvatartott elmélkedése)

Jó az embernek, ha igát hordoz ifjúságától fogva. Üljön le a magányban és hallgasson, amikor ráteszi az Úr; szája érjen le a földre. Talán még van remény. Tartsa oda arcát annak, aki üti, teljen el gyalázzal. Mert az Úr nem veti el az embert mindörökké. Mert ha büntet is, újra megkönyörül nagy irgalmában.

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

25 / 40 oldal | © Katolikus.ma

(Siralom 3,27-32)

Soha nem kellemes érzés, ha a földre zuhanunk: ám ha újra meg újra elesünk, akkor már nemcsak hogy nem kellemes az érzés, de már egyfajta ítéletté válik, mintha többé már nem lehetnénk képesek arra, hogy a saját lábunkon álljunk. Túl sokszor elbuktam emberként: megannyiszor fel is keltem. A börtönben sokszor visszagondolok arra, hogy egy gyermek hányszor elesik, mielőtt megtanulna járni. Meggyőzőm magam arról, hogy olyan általános próbák ezek, amelyek arra az időre készítene fel, amikor már felnőttként bukunk el. Gyerekkoromtól fogva börtönben éltem otthon: szorongva féltem a büntetéstől, a felnőttek szomorúsága és a gyermekek felelőtlensége váltakozott bennem. Emlékszem ezekből az évekből Gabriella nővérre, az egyetlen ünnepi hangulatú képre: ő volt az egyetlen, aki képes volt meglátni a bennem lévő rosszban a bennem élő jót. Péterhez hasonlóan ezernyi kifogást kerestem és találtam a hibáimra: az a különös, hogy a jó valamiféle töredéke azonban mindvégig elevenen megmaradt bennem.

A börtönben lettem nagyapává: ki voltam zárva leányom áldott állapotának idejéből. Egy napon majd csakis a jóról fogok mesélni a kis unokámnak, amelyre rátaláltam, nem pedig a rosszról, amit elkövettem. És beszélni fogok neki arról, aki a földre zuhanásomkor elhozta nekem Isten irgalmasságát. A börtönben az váltja ki a valódi kétségbeesést, hogy azt érzed: az életedben többé már semminek

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

26 / 40 oldal | © Katolikus.ma

sincs értelme. Ez a szenvedés csúcsa: amikor azt érzed, hogy a világ legmagányosabb emberénél is magányosabb vagy. Igaz, hogy ezer darabra hulltam, ám az a szép ebben, hogy egybe lehet még illeszteni ezeket a darabokat. Nem egyszerű: de ez az egyetlen dolog, aminek idebent még értelme van.

Úr Jézus, harmadszor is a földre esel, és amikor már mindenki azt hiszi: itt a vég, mégis újra felkelsz. Bizalommal helyezzük életeinket Atyád kezébe, és rábízunk mindazokat, akik úgy érzik, hibáik mélységes szakadékai börtönbe zárják őket, hogy legyen erejük újra felkelni, és bátorságuk ahhoz, hogy elfogadják a segítséget.

Könyörögjünk!

Istenünk, a Benned remélők erőssége, aki megadod a tanításaidat követőknek a békés élet ajándékát, segítsd félénk lépteinket, emelj fel minket hűtlenségeink bukásaiból, öntsд sebeinkre a vigasztalás olaját és a reménység borát! Krisztus, a mi Urunk által.

Ámen.

*

X. állomás: Jézust megfosztják a ruháitól

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

27 / 40 oldal | © Katolikus.ma

(Egy nevelőtiszt elmélkedése)

Amikor a katonák fölfeszítették Jézust, fogták ruhadarabjait és négy részre osztották, minden katonának egy-egy részt, majd a köntösét is. A köntöse varratlan volt, egy darabból szőve. Ezért megegyeztek egymás közt: „Ne hasítsuk szét, hanem vessünk rá sorsot, hogy kié legyen.” Így teljesedett be az Írás: Ruhámon megosztottak egymás közt, és köntösömre sorsot vetettek. (Jn 19,23-24)

Nevelőtisztként látom, hogyan lép be mindenétől megfosztottan az ember a börtönbe: elkövetett vétkei miatt megfosztják méltóságától, az önmagával vagy a többiekkel szemben érzett tisztelet minden formájától. Naponta megtapasztalom, hogy miként fogyatkozik az önállósága a rácsok mögött: még ahhoz is rám van szüksége, hogy megírjon egy levelet. Ezeket a „felfüggesztett létű teremtményeket” bízzák rám: erőtlen, törekenységükben megkeseredett, gyakran még az elkövetett rossz megértéséhez szükséges adottságoktól is megfosztott emberek ők. Azonban lépésről lépésre elkezdnek hasonlítani az újszülött gyermekekre, akik még formálhatók. Megértem, hogy az életük új irányba állva kezdődhet újra, elérve, hogy végérvényesen hátat fordítsanak a rossznak.

Csakhogy az én erőim is fogyatkoznak napról napra. Amikor rázúdítják valakire a

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

28 / 40 oldal | © Katolikus.ma

dühöt, a fájdalmat és a válogatott gonoszságokat, akkor az még a legfelkészültebb embert is összeroppanthatja. Azért választottam ezt a munkát, mert édesanyám egy olyan frontális autóbalesetben halt meg, amelyet egy bekábítószerezett srác okozott: rögtön úgy döntöttem, hogy jóval felelek az elszenvedett rosszra. Szerettem ugyan a munkám, néha mégis nehezen gyűjtök erőt a folytatásához.

Olyan kényes szolgálat ez, amelynek során szükségünk van az érzésre: nem lettünk magunkra hagyva. Csakis így tudjuk fenntartani a számos életet, amelyet ránk bízta; amelyek nap mint nap a hajótörés veszélyének vannak kitéve.

Úr Jézus, amikor ruháidtól megfosztva látlak téged, zavarba esem és szégyen fog el. Az első embertől kezdve menekülünk a meztelen igazság elől. A jó embernek tűnés álarcai mögé bújunk, hazugságokból szőjük a ruháinkat, gyakran a szegények kopott rongyaiból összevarrva azokat, amelyeket a pénz és a hatalom epekedő vágyától vezetve raboltunk el tőlük. Atyád irgalmazzon nekünk, és türelmesen segítsen minket abban, hogy egyszerűbbek, tisztábbak, igazabbak legyünk: képesek arra, hogy végleg hátrahagyjuk a képmutatás fegyvereit.

Könyörögjünk!

Istenünk, aki igazságod által megszabadítasz minket, vetköztess ki bennünket a régi emberből, aki ellenáll ennek, és öltöztess bele fényedbe, hogy dicsőségedet

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

29 / 40 oldal | © Katolikus.ma

tükrözzük a világban. Krisztus, a mi Urunk által.
Ámen.

*

XI. állomás: Jézust a keresztre szögezik

(Egy megvádolt, majd felmentett pap elmélkedése)

Amikor odaértek arra a helyre, amelyet Koponya-helynek hívtak, ott fölfeszítették, s a gonosztevőket is vele, egyiküket jobbról, másikat balról. Jézus pedig mondta: „Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek.” Ruháján sorsot vetve megosztottak. A nép bámészkodott, a főtanács tagjai gúnyolódtak: „Másokat megmentett - mondták -, most mentse meg magát, ha ő a Messiás, az Isten választotta.” Gúnyt űztek belőle a katonák is, odamentek és ecettel kínálták: „Ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magad!” - mondták. Feje fölé görög, latin és héber nyelvű feliratot tettek: „Ez a zsidók királya.” Az egyik fölfeszített gonosztevő káromolta: „Nem te vagy a Krisztus? Szabadítsd meg hát magad és minket is.” A másik rászólt: „Nem félsz az Istentől? Hisz te is ugyanazt a büntetést szenveded. Mi tetteink méltó jutalmát kapjuk. De ő nem csinált semmi rosszat.” Aztán hozzá fordult: „Jézus, emlékezzél meg rólam országodban.” Ezt válaszolta

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

30 / 40 oldal | © Katolikus.ma

neki: „Bizony mondom neked, még ma velem leszel a paradicsomban.” (Lk 23,33-43)

A keresztre szögezett Krisztus. Hányszor elmélkedtem az Evangéliumnak erről a részéről! Amikor aztán egy napon keresztre feszítettek engem is, átéreztem ennek a fának a teljes súlyát: szög-keménységű szavakból állt össze a vád, meredek volt a hegymenet, a szenvedés pedig a bőrömbe égett. A legkeményebb pillanat az volt, amikor megláttam a nevemet a tárgyalóterem ajtaján: ebben a pillanatban megértettem, hogy olyan ember vagyok, akit ártatlansága bizonyítására kényszerítenek. Mindezt úgy, hogy nem vagyok bűnös. Tíz évig maradtam a keresztre szögezve: ez volt az én *keresztutam*, amit akták, gyanúsítások, vádak, becsületsértések népesítettek be. A bíróságon mindannyiszor kerestem a feszületet: azt néztem, miközben a törvény vizsgálatnak vetette alá a történetemet.

A szégyen egy pillanatra felébresztette bennem a gondolatot: talán jobb lenne, ha egyszer s mindenkorra véget vetnék ennek. Aztán azonban úgy döntöttem, hogy az a pap maradok, aki mindig is voltam. Soha nem gondoltam arra, hogy megrövidítem a keresztet, még akkor sem, amikor a törvény módot adott volna erre. Úgy döntöttem, hogy alávetem magam a rendes ítékezésnek: tartoztam ezzel önmagamnak, a fiataloknak, akiket megannyi éven át a szemináriumban

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

31 / 40 oldal | © Katolikus.ma

neveltem, a családjaiknak. Miközben felmentem a kálváriámra, ott voltak mindannyian az út mentén: az én Cirenei Simonjaimmá lettek, akik velem együtt hordozták a kereszt terhét, és felszárították számtalan könnyemet. Velem együtt ők is imádkoztak a fiúért, aki megvádolt engem: és ezt soha nem fogjuk abbahagyni. Amikor teljeskörűen felmentettek, felfedeztem, hogy boldogabb vagyok, mint tíz évvel korábban: kézzel tapinthatóvá vált Isten cselekvése az életemben. A keresztre feszítve megvilágosodott a papságom.

Úr Jézus, azért végezted a kereszten, mert mindvégig szerettél minket. Haldokolsz, de nem fáradsz bele, hogy megbocsáss és életet ajándékozz. Atyádra bízunk a történelem ártatlanjait, akiket igazságtalan ítélet sújtott. Visszhangozzék szívükben szavad: „Még ma velem leszel a paradicsomban.”

Könyörögjünk!

Istenünk, az irgalom és megbocsátás forrása, aki az emberiség szenvedéseiben nyilatkoztatod ki Magadat, világosíts meg minket kegyelmeddel, amely a Keresztre Feszített sebeiből forraszik, és add, hogy a próbatétel sötét éje idején is kitartsunk a hitben! Krisztus, a mi Urunk által.

Ámen.

*

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

32 / 40 oldal | © Katolikus.ma

XII. állomás: Jézus meghal a kereszten

(Egy fegyőr elmélkedése)

A hatodik óra körül sötétség támadt az egész földön, s egészen a kilencedik óráig tartott. A nap elsötétedett, a templom függönye közepén kettéhasadt. Jézus ekkor hangosan felkiáltott: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.” E szavakkal kilehelte lelkét. (Lk 23,44-46)

Fegyőrként nem szögezhetek hozzá egy embert, egyetlen embert sem az ítéletéhez: ez olyan lenne, mintha másodszor is elítelném. Szükséges, hogy az ember kiengesztelje a rosszat, amelyet elkövetett: ha nem tenné, az a vétkeinek a banalizálását, a másoknak fizikai és erkölcsi szenvedést okozó elfogadhatatlan tetteinek az igazolását jelentené.

A valódi igazságszolgáltatásra azonban csakis az irgalmasság által nyílik mód, amely nem szögezi az embert örökre a keresztléchez: vezetőként szegődik melléje, hogy segítsen fölkelni, megtanítja neki, miként ragadja meg az elkövetett rossz ellenére azt a jót, amely soha nem huny ki egészen a szívében. Az elítélt csakis akkor ismerheti fel az embervoltot a másokban, az áldozatban, akinek szenvedést okozott, ha önmagában is megtalálja azt. Bármennyire is gyötrelmes az

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

33 / 40 oldal | © Katolikus.ma

újjászületés útja, és mindig lesben áll a rosszba való visszaesés veszélye, nincs más út, amelyen járva megpróbálhatnánk újra felépíteni a személyes és a közösségi élettörténeteket.

A törvény szigora nehéz próbatétel elé állítja az ember reményét: ha segítünk, hogy elgondolkodjon, rákérdezzen tettei motivációjára, akkor ez alkalmat kínálhat arra is, hogy más szemszögből tekintsen önmagára. Ennek megtételéhez azonban szükség van annak megtanulására, miként ismerjük fel az elkövetett bűn mögött a személyt. Így cselekedve olykor megpillanthatunk egy távlatot, amely reménnyel töltheti el az elítélteket. Amikor pedig letöltötték a büntetésüket, úgy adhatjuk vissza őket a társadalomnak, hogy meghívjuk az embereket: lehet, hogy egy ideig elutasították, de most mégis fogadják be újra őket.

Hogy mindannyian, még az elítéltek is, ugyanannak az emberiségnek a gyermekei legyünk!

Úr Jézus, korrupt ítélet miatt halsz meg, amelyet igazságtalan bírók mondtak ki, s akiket páni félelemmel töltött el az Igazság mindent elsöprő ereje. Atyádra bízunk a hivatalviselőket, a bírókat, az ügyvédeket, hogy az állam és polgárai, legfőképpen pedig a szegénység miatt szenvedők javára végzett szolgálatuk betöltése közben az egyenes úton járjanak.

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

34 / 40 oldal | © Katolikus.ma

Könyörögjünk!

Istenünk, az igazságosság és a béke királya, aki Fiad kiáltásában meghallottad a teljes emberiség hangját, taníts meg minket arra, hogy ne azonosítsuk a személyt az általa elkövetett rosszal, és segíts, hogy mindenkiben meglássuk Szentlelked eleven lángját! Krisztus, a mi Urunk által.

Ámen.

*

XIII. állomás: Jézus testét leveszik a keresztről

(Egy önkéntes elmélkedése)

Volt egy József nevű tanácsos, derék és igaz férfi, Júdea Arimatea nevű városából származott, és maga is várta az Isten országát. Ő nem értett egyet a határozattal és az eljárással. Ez elment Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. Aztán levette, gyolcsba göngyölte, és sziklasírba helyezte, ahol még nem feküdt senki. (Lk 23,50-53)

A fogvatartottak mindig is a mestereim voltak. Immár hatvan éve járok be önkéntesként a börtönbe, és mindig is áldottam a napot, amikor első ízben találkoztam ezzel a rejtett világgal. Ezekből a tekintetekből megértettem, hogy én

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

35 / 40 oldal | © Katolikus.ma

is lehetnék az ő helyükön, hogyha az életem másmilyen irányt vett volna. Mi, keresztények, gyakran azzal hízelgünk magunknak, hogy másoknál jobbnak érezzük magunkat, mintha csak az, hogy helyzetünk megengedi a szegényekkel való foglalkozást, egyfajta felsőbbrendűséget kölcsönözne nekünk, s feljogosítana arra, hogy a többiek bírójaként lépünk fel, annyiszor ítélve el őket, ahányszor csak kedvünk tartja, a fellebbezés bármiféle lehetősége nélkül.

Krisztus földi élete során az legutolsók, a legkisebbek között akart lenni, ez volt az ő döntése: gonosztevők, leprások, utcanők, szélhámósok között járta be a világ elfeledett perifériáinak az útjait. Osztozni akart nyomorukban, magányukban, zaklatottságukban. Mindig is úgy véltem, ebben rejlik szavainak a valódi értelme: *„Börtönben voltam, és ti felkerestetek”* (Mt 25,36).

Az egyik celláról a másikra haladva meglátom az azokban lakozó halált. A börtön újra meg újra eleven embereket temet el: olyan történetek ezek, amiket még hallani sem akar senki. Krisztus mindannyiszor ezt ismétli el nekem: „Folytasd, ne állj meg! Megint vedd őket a karjaidba!” Képtelen vagyok nem hallgatni Rá: Ő van ott mindig, még a legrosszabb emberben is, legyen bármennyire mélyre temetett az emléke. Csupán gátat kell vetnem a rohanásomnak, meg kell állnom csöndben e rossztól lepusztult arcok előtt, és irgalommal kell meghallgatnom őket. Ez az általam ismert egyetlen mód, ahogy be lehet fogadni egy embert: ha elfordítom a

---

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

36 / 40 oldal | © Katolikus.ma

tekintetemet a rosszról, amit elkövetett. Csakis így lesz képes bízni, és fellelni az erőt ahhoz, hogy megadja magát a Jónak, s elképzelje: lehet másmilyen, mint amilyennek most látszik.

Úr Jézus, a rengeteg rossztól eltorzult tested most gyolcsba van tekerve és a meztelen szikla ölére fektetve: íme, az új teremtés. Atyádra bízunk Egyházadat, amely megnyitott oldaladból született, hogy soha ne tegye le a fegyvert a sikertelenség és a látszat előtt, hanem mindig lépjen ki, hogy elvigye mindenkinek az üdvösség örömhírét.

Könyörögjünk!

Istenünk, minden dolgok kezdete és vége, aki Krisztus Húsvétjában megváltottad a teljes emberiséget, ajándékozd nekünk a Kereszt bölcsességét, hogy rá tudjunk hagyatkozni akaratomra, örömteli és fogékony lélekkel fogadva azt el! Krisztus, a mi Urunk által.

Ámen.

*

XIV. állomás: Jézus testét a sírba helyezik

(A börtönrendőrség egy tisztjének elmélkedése)

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

37 / 40 oldal | © Katolikus.ma

A készület napja volt, a szombat már beállóban. A Galileából érkezett asszonyok is elmentek és megnézték a sírt, hogyan helyezték el benne a holttestet. Hazatérőben illatszereket és keneteket vásároltak, a szombatot meg a parancs szerint nyugalomban töltötték. (Lk 23,54-56)

A börtönrendőrség tisztjeként végzett szolgálatom során nap mint nap kezeimmel érintem a fogvatartottak szenvedéseit. Nem könnyű szembenézni olyasvalakivel, akit legyőzött a rossz, és aki hatalmas sebeket okozott más embereknek, összezavarva ezzel azok életét. És mégis, a börtönben a közöny még további károkat okoz mindazok történetében, akik elbuktak, és éppen törlesztik az igazságosság felé fennálló tartozásukat. Egy kollégám, aki mesterem volt, gyakran ismételte: „A börtön átalakít téged: egy jó ember szadistává válhat. Egy gonosz pedig jobba lehet.” Az eredmény tőlem is függ. Össze kell szorítani a fogainkat, hogy elérjük a munkánk célját: új lehetőséget biztosíthassunk annak, aki a rosszat választotta. Ennek megkísérléséhez nem elég, ha kinyitok és bezárok egy cellát anélkül, hogy legalább egy csipetnyi emberséget mutatnék.

Mindenki időkereteit tiszteletben tartva, ebben az annyira nyomasztó világban is kivirágozhatnak lépcsőről lépésre az emberi kapcsolatok. Ezek aztán gesztusokban, odafigyelésben és szavakban öltenek testet, amelyek megváltoztathatják a dolgok állását, még ha csak halkán mondták is ki azokat. Nem szégyellem, hogy állandó

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

38 / 40 oldal | © Katolikus.ma

diakónus vagyok, amikor felöltöm az egyenruhát, amelyre büszke vagyok. Ismerem a szenvedést és a kétségbeesést: gyerekkoromban magam is átéltem ezeket. Az az én kicsinyke vágyam, hogy vonatkoztatási ponttá váljak azok számára, akikkel a rácsok mögött találkozom. Mindent megteszek azért, hogy megőrizsem a reményt a teljesen magukra hagyott emberekben. Őket félelemmel tölti el a gondolat, hogy egy napon majd kimennek innen. Annak a kockázatát érzik ugyanis, hogy a társadalom megint vissza fogja utasítani őket.

A börtönben arra emlékeztetem őket, hogy ha Isten velük, akkor nincs olyan bűn, amié az utolsó szó lehetne.

Úr Jézus, újra az emberek kezére adtad Magadat, ez alkalommal azonban Arimateai József és néhány kegyes, Galileából érkezett asszony keze fogad be téged, akik tudják, mennyire értékes a tested. Ezek a kezek mindazoknak a kezeit képviselik, akik nem fáradnak bele a szolgálatodba, és láthatóvá teszik azt a szeretetet, amelyre csak az ember képes. Pontosan ez a szeretet kelti bennünk egy jobb világ lehetőségének a reményét: ehhez elég annyi, hogy az ember kész legyen engedni elérni magát a Tőled érkező kegyelemnek. Az imádságban Atyádra bízunk különösképpen a börtönrendőrség tagjait, s mindazokat, akik különféle megbízatásokkal a börtönökben dolgoznak.

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

39 / 40 oldal | © Katolikus.ma

Könyörögjünk!

Istenünk, örök fény és napvilág, amely nem ismer alkonyt, töltsd el javaiddal azokat, akik dicséretedre és a szenvedők szolgálatára szentelik magukat azon a számtalan helyen, ahol az emberek szenvednek! Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

Fordította: Török Csaba

Forrás: Vatikáni Sajtószolgálat via Magyar Kurír

Szerző: Szerk. (2020-04-11)

40 / 40 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/add-kegyelmedet-mely-a-keresztre-feszített-sebeibol-forrasozik-via-crucis-a-szent-peter-teren/> internetes címről származik. A cikket 2021-05-18 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!